

LES LLIÇONS DE RODALIES

JOAN COSCUBIELA, Secretari general de CCOO Catalunya.

EL PERIÒDICO DE CATALUNYA, 5.12.07

He esperat que passés l'1-D perquè no volia que les meves reflexions apareguessin confrontades amb la manifestació. Abans que res, vull donar la meva felicitació als organitzadors perquè han aconseguit un èxit doble, el de la massiva assistència i, el més important per a ells, que els futurs debats a Catalunya es juguin a partir d'ara en el terreny del "dret a decidir". Ho han fet seguint els consells d'Antoni Bassas, que va recomanar als ciutadans que, en anar a la manifestació, "no pensessin en Rodalies". Tenen raó els qui creuen que avui, igual que sempre, el que mobilitza són valors i sentiments. Els del greuge comparatiu, la indignació o la dignitat nacional convertits políticament en el dret a decidir tenen molta força. I si se'm permet, també molts riscos.

ANEM A PAMS. És cert que una bona part del problema es troba en la manca d'inversions de l'Estat a Catalunya, i en una gestió llunyana i ineficient. Però això no ho explica pas tot. Estem davant d'un imaginari que es repeteix diàriament a Catalunya, on sectors socials, forces polítiques i l'opinió publicada ofereixen explicacions simples a problemes complexos. Des de l'autoritat moral de CCOO, que ha estat durant anys al capdavant de la reivindicació del transport col·lectiu, i la personal de ser usuari diari i alhora víctima freqüent, voldria recordar que els problemes vénen de lluny i afecten tota la xarxa ferroviària.

Durant anys s'ha estat menyspreant el transport col·lectiu, amb poques inversions. L'AVE s'ha endut la majoria dels recursos en detriment de la xarxa convencional i del transport de mercaderies, que ha estat clau per

a la logística de les empreses. El transport de proximitat ha estat el gran oblidat dels pressupostos dels governs catalans. I, mentrestant, la majoria del debat publicat ha estat al voltant del rescat dels peatges, les dates de l'arribada de l'AVE o els vols des del Prat a Singapur. Tots són problemes importants, és clar, però que afecten moltes menys persones i tenen menor impacte econòmic que el dèficit de Rodalies. I això no és sols responsabilitat de la política, tot i que el seu tactisme permanent no hi ajuda. És responsabilitat del conjunt de la societat i també dels mitjans de comunicació. ¿Això significa que els problemes amb l'Estat espanyol no existeixen? És clar que sí, però hi ha més raons. Per exemple, una insuficiència del sistema fiscal, que amb una participació sobre el PIB molt per damunt de la mitjana de la UE pateix la carrera entre partits per la baixada d'impostos. Una manca d'inversió en serveis públics i un deficient sistema de finançament de Catalunya. Són tres causes, no solament una. I el debat públic a Catalunya, això, ho oblida.

CCOO no va convocar a la manifestació perquè, tot i compartir algunes de les raons de la convocatòria, el missatge que es dona ens pot generar molta satisfacció a curt termini i a la llarga, molta frustració. El traspàs de la gestió de Rodalies és urgent, però això per si mateix no resol els problemes. La construcció i gestió de les infraestructures --vies i estacions-- és única i continuarà en mans d'Adif i és aquí on es generen els problemes. Si no hi ha més inversions públiques, els problemes continuaran existint, fins i tot en un escenari d'independència. I si això no es té present, la societat catalana continuarà acumulant frustracions. El manifest demana la gestió i recaptació de tots els impostos a Catalunya, en un plantejament aparentment molt nacional. Però ens tornem a oblidar que la territorialització dels impostos vinculats al capital no

comporta més autogovern, sinó més capacitat del capital i les empreses per deslocalitzar-se i jugar al dúmping fiscal.

El que ara passa amb l'impost de successions i donacions es multiplicaria en el cas de l'impost de societats. I els catalans no podríem decidir --en aquests casos qui decideix és el mercat-- i tindríem un sistema fiscal insuficient i més injust. CCOO és una organització de moltes persones, socialment molt plural i diversa, en la qual hi ha molta gent que s'identifica i és activista dels plantejaments com els del "dret a decidir" i altres que no, o bé tot al contrari. És un problema que no tenen les organitzacions més compactes i amb menys gent. Per això ni vàrem convocar ni ens hi vam oposar. Les raons de la no convocatòria no cal buscar-los en altres llocs que no sigui la nostra independència sindical, quan l'encertem o quan algú creu que ens equivoquem.

¿ON SÓN les responsabilitats de CCOO? A no haver sabut canalitzar una proposta perquè el treball que estem realitzant des de fa anys tingué continuïtat en una mobilització social. Ho vàrem intentar des del primer dia, però no ens en vàrem sortir. Potser ens va faltar decisió, però en aquestes situacions són necessàries organitzacions socials amb independència dels poders i valors que permetin mobilitzar la gent. ¿Quins són aquests valors diferenciats de les esquerres socials i nacionals? En qualsevol cas, que no li quedi cap dubte a ningú: CCOO continuarà treballant per situar aquestes prioritats al voltant de la mobilitat i de les polítiques públiques en general. I en aquest espai, segur que ens trobarem amb organitzacions que davant de l'1-D hem tingut opinions diferents. Però queda un interrogant més important encara. Si és cert, com diu Jorge Wagensberg, que "el progrés és complexitat", ¿Catalunya progressa adequadament?